

Universul

M-așez sub salcia umbroasă
Pe un covor de iarbă grasă,
Și-n zarea dealului îl zăresc
Venind spre mine,
Un univers.

Cu zâmbet cald, cu ochi senini,
Se-ndreptă către mine.
-Tu, univers firav și blând
Unde-ai umblat, cutreierând?

Se uită-n ochii mei verzui
Și îmi zărește greutatea,
A ochilor umbriți și rătăciți
Ce-și caută chemarea.

-Ia-mă de mână și du-mă,
Arată-mi drumul și condu-mă,
În noaptea asta, hai să ne grăbim
Ia-mă de mână și hai să fugim!

Din lumea asta răsturnată să evadăm,
Că-ci viața e mult prea dură
Și mă face să cresc repede
Mult prea matură

-Frumoaso,
se-ndrepată spre mine și-mi spune:
când totul în jur îți e pierdut,
găsește un reazăm, doar în tine.

Nu aștepta nimic de la nimeni,
Căci, vor apărea dezamăgiri.
Cunoaște fericirea-n dăruiri,
Unde nu te cunoaște nimeni.

Universule, de inimi frânte,
Care stăbați mereu lumea.
Spune-mi,
Ce ai câștigat din ea?

-Sper, ca într-o bună zi
Să nu mai fii om temător
Căci atunci vei știi
Că nu sunt eu vânătorul.

Ai plecat, uitând să vorbești.
Suspînând în asfințit,
Cu privirea pierdută,
Lăsând în urmă, o inimă frântă.

O mulțime de gânduri îmi trec prin minte
Gânduri de bine, despre mine, despre tine.
Unele îmi dau aripi, unele mă inspiră
Unele mă încântă, altele mă înșiră.

Vezi, imensa tăcerea se așterne,
Prea dureros, dar eu o simt.
Căci inima poate discerne
Când doar dezamăgiri resimt.

Pasul, încă ți-l ascult
Cum se depărtează-n zare,
Urmând ca peste un minut
Să nu-mi mai auzi chemare'

Vântul, adie ușor
Și nu e nici o urmă de găză,
Doar florile mai vorbesc
Într-un limbaj, pe care nu-l înțeleg

Neliniști și dureri se-aștern,
Se scurge timpul și lumea
Se schimbă lumea,
Și noi ne mai schimbăm.

Călimara cu cerneală

Te-ntrebi adesea, ce-i iubirea,
Și ce-ai făcut s-o meriți tu?
Aduni în minte, tot ce ți-a fost dat,
Și te întrebi, a meritat?

Obreja Lavinia-Lucia